

[Orla Møller.]

Disse bemærkninger berører kun et enkelt af de mange problemer, vi har været inde på i udvalget. For der er vel snart sagt ikke det område under ministerierne, som vi ikke har beskæftiget os med, måske lige bortset fra kirkeministeriets.

Der bliver i sandhed behov for et politisk-økonomisk udvalg til et konstant arbejde med gennempløjning af de økonomiske problemer i folketingsarbejdet. Hvis der i det hele taget skal være nogen mening i disse drøftelser og undersøgelser, så må det være noget, der sker konstant i vort arbejde.

Det kunne vel også have haft en dybere mening at foretage alle disse mange beregninger og undersøgelser, hvis vi skulle have haft udskrivningsprocenten fastsat ved denne lejlighed, men det skulle vi altså ikke. VKR-partierne holdt sig strikte til en gammel aftale om, at den sag skulle behandles i oktober. Regeringen ønskede at få denne aftale ændret og forsøgte at få det igennem ved en aftale med gruppernes formænd, men det kunne man altså ikke få, og så var der ikke mere at gøre ved den sag.

Men forstå det, hvem der kan. Fra partierne til højre i salen har vi gennem det meste af sommeren fået de mest hede opfordringer til at bruge denne septembersamling til at gøre noget ved den økonomiske situation, men det måtte altså bare ikke ske på dette oplæg fra regeringen. Vi har fastholdt i socialdemokratiet, at der var en meget nær sammenhæng mellem fastsættelsen af udskrivningsprocentens højde og de lovforslag, der her foreligger. Derfor ville vi gerne have haft alle lovforslagene gennemført ved denne lejlighed. Udskydelsen betyder imidlertid ikke, at borgerne behøver at være i tvivl om, hvad der vil blive udskrivningsprocenten efter oktober. Vi ønsker at få fastslået, at den vil blive fremlagt på samme måde umiddelbart i den nye samling.

Der kunne måske på baggrund af disse drøftelser være grund til at spørge, om VKR-partierne fastholdelse af en splittelse af disse lovforslag egentlig har nogen logisk mening. Hvis partierne efter den 2. oktober ville have været positivt indstillet ikke bare over for at behandle det hele i en sammenhæng, men også over for de lovforslag, regeringen er kommet med, så var der ikke megen logik i at splitte dem op nu. Det er,

for at sige det på den måde, vel nærmest en usaglig fremgangsmåde, vi nu kommer til at anvende. For ville man under alle omstændigheder være gået imod lovforslagene, så er det urigtigt at bruge en argumentation, hvorved man bare udskyder dem til senere behandling. Det er lidt svært at finde logikken i oppositionens holdning på disse punkter.

Men nok om det. Det kunne naturligvis aldrig falde os ind at lægge op til en hed politisk debat om procedurespørgsmålene, al den stund det her drejer sig om noget andet og meget mere end procedurespørgsmål, for det drejer sig om forslag af betydelig værdi både for drøftelserne af landets økonomi og for skatteborgerenes situation. Hvilken anden regering har så effektivt grebet ind over for det voksende skattetryk? I dette finansår er der foretaget besparelser på 700 mill. kr. — det svarer på årsbasis til et beløb på 1.400 mill. kr. — og for det næste år regnes der med et beløb foreløbig på 1.000 mill. kr. til. Den tidligere regerings såkaldte støvsugerbande må jo være grøn af misundelse. Ingen kunstgreb er i stand til at bortforklare, at der er tale om en direkte nedsættelse af den direkte beskatning med 2 milliarder kr. Hvornår er noget sådant tidligere sket? Og så sker det oven i købet på en måde, der er socialt rigtig: ved at nedsætte folkepensionsbidraget med 2 pct. Det er et led i en skattepolitik, der har et socialt sigte, for herved får de laveste indkomster større fordele end de højere. Dette kan ikke skjules og bør ikke skjules ved det røgslør, der ellers kan lægges ind i denne debat. Man kan forsøge at tale om andre ting, man kan forsøge at tale om, at det er utilstrækkeligt at nedsætte den direkte beskatning med det nævnte beløb, og man kan tale om, at besparelserne ikke er store nok, men man kan ikke benægte, at regeringens forslag betegner et skridt i den rigtige retning både for at lette skattetrykket for borgerne og for at få en bedre social udligning.

Det hører vist til sjældenhederne i politisk arbejde, at man nægter at medvirke eller direkte vil stemme imod forslag, der peger i den rigtige retning. Jeg skal ikke klandre partierne for ikke at have fremsat alternative forslag, for det kan man naturligvis lave uden forberedelse ved efter mig at foreslå, at man i stedet for de nye afgifter skulle